

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA I —

ÎNCEPUTUL UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 1: Începutul unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-471-9

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

NOTĂ LA A DOUA EDIȚIE · 7

CAPITOLUL I

Heaven's Place · 9

CAPITOLUL II

Dacă planul A nu funcționează... · 26

CAPITOLUL III

Ghici cine vine la cină... · 34

CAPITOLUL IV

O voce-n întuneric... · 44

CAPITOLUL V

Planul · 65

CAPITOLUL VI

Forța albă · 78

CAPITOLUL VII

Liam... · 86

CAPITOLUL VIII

Evadarea · 94

CAPITOLUL IX

Biroul lui Novac · 102

CAPITOLUL X

Prințul Umbrelor · 113

CAPITOLUL XI

Dezvăluiri · 127

CAPITOLUL XII

Tânărul Oliver · 147

CAPITOLUL XIII

Este doar o chestiune de timp... · 174

CAPITOLUL XIV

Oriunde vom merge, vom merge împreună · 197

CAPITOLUL XV

Uneori, încrederea înseamnă totul · 211

CAPITOLUL XVI

Legat la ochi, te voi urma... · 228

CAPITOLUL XVII

Oameni, Umbre și dezastru · 241

CAPITOLUL XVIII

Dacă o luptă îți dorești, vei avea un război · 253

CAPITOLUL XIX

**O umbră este pe atât de puternică, pe cât de intensă
este lumina · 261**

CAPITOLUL XX

Când totul se termină în sunet de sirene · 272

EPILOG · 276

CAPITOLUL I

HEAVEN'S PLACE

„Cufundat în întuneric, lâng-o cruce mărmurită,
Într-o umbră neagră, deasă, ca un demon El veghează.”

Mihai Eminescu, Înger și Demon

Nori denși de fum inundau totul în jur ca o ceață înecăcioasă. Lumini colorate își făceau loc, tremurând printre aburii gri, și dispăreau apoi, lăsând totul în semiîntuneric. Ici-colo, se ivea câte o siluetă ce se pierdea cu iuțeală, învăluită în negura mișcătoare. O muzică distorsionată se auzea dintr-un colț, dar murmurul vocilor era mai puternic și acoperea în parte ritmul ascuțit al melodiei.

Fumul dens, clienții puțini și, în cea mai mare parte, aburiți de alcool transformau barul într-o camuflare excelentă. Aflasem de el întâmplător, cu o noapte înainte, când urmărisem o pradă sigură printre tomberoanele de pe o străduță lăturalnică a orașului. Am amânat atacul, pentru a-i permite victimei alese să se intoxice cu frică. Un bărbat înalt și adus de spate, cu barba neîngrijită, îmbrăcat zdrențaros, cu ochii injectați și împresurați de cearcăne adânci, s-a aruncat disperat pe ușa barului, în speranța unui refugiu.

Îmi aminteam zâmbetul cu care mă apropiasem de intrarea jerpelită și privisem, pe deasupra ei, la plăcuța reclamei ce scotea un bâzâit strident.

Heaven's Place, am șoptit, mijind ochii către scrisul colorat de lumini puternice și tremurânde.

Hmm! Numele mă amuza încă. Să nu iubești ironia?! Nu-mi era cunoscut, și mă felicitam în gând că am descoperit acest *colț de Rai*.

Familia noastră se mutase cu mai puțin de trei ani în urmă în Mandaria și, deși ieșeam în fiecare seară, încă nu cunoșteam toate locurile și străduțele acestei așezări. Nu era foarte mare, însă era una dintre cele mai importante comunități. Fiind, de fapt, o peninsulă, era împresurată în cea mai mare parte de Marea Neagră și se prindea de continent doar printr-o fâșie îngustă care făcea trecerea până la așezarea Calatis. Toate tranzacțiile mai importante din Ținuturile de Mijloc se întâmplau aici, iar asta însemna un aflux de lume importantă, dar și multe scursuri care încercau să profite de pe urma acesteia.

Mișcarea permanentă de populație de toate felurile ne asigura suficientă discreție pentru a ne putea hrăni fără probleme. Așa că, imediat după ce Inițierea mea s-a încheiat, am vândut tot ce aveam și ne-am mutat aici.

În plus, Consiliul era mult mai indulgent cu regulile în acest loc. Complexitatea celor impuse de noul stil de viață de după transformarea prin care trecusem se reducea, în realitate, la o singură regulă, dar era vital să fie respectată dacă nu doreai să le atragi atenția: Drepturile oamenilor nu aveau să fie încălcate! Nici nu conta care. Dreptul la viață, proprietatea, dreptul de a se scărpinga în... Dar dacă de majoritatea te mai puteai atinge din când în când (așa, cât să le zgârii puțin suprafața, însă fără a lăsa urme permanente), ei bine, dreptul la viață al oamenilor nu era indicat să-l treci cu vederea. Dacă omul continua să respire, chiar și puțin șifonat, cu puțin noroc, era în regulă pentru Ephialte.

Normal că Dani – frumoasa și stilata mea soră mai mare – insista, până devenea enervant de pisăloagă, să nu mă hrănesc niciodată folosind un om pe care nu-l cunosc:

„Asigură-te că știi în ce te bagi! Nu uita să-ți cunoști victima! O ajută și pe ea, iar ție îți pot salva viața aceste informații!” – acesta era unul dintre discursurile sale preferate. Îl auzisem în acești ani de când mă număram printre Ephialte atât de des, încât devenise un fel de zgomot de fond. Sigur, avea dreptate, dar ai zice că la un moment dat, după zeci,

poate chiar sute de repetări, ai avea motive să prinzi un pic de încredere și să te oprești. Nu eram amnezică... Nici să fi vrut, n-aș fi putut uita. Erau cuvintele care înlocuiau „La revedere!” de fiecare dată când ieșeam să mă hrănesc.

Ca o soră mai mică și deosebit de ascultătoare, îl urmărisem pe „alcool la purtător” ăsta mai bine de o săptămână. Îi învățasem programul, tabieturile (mai degrabă, metehnele) și itinerariul. Mergea acasă doar când rămânea fără bani, când foamea își făcea loc printre aburii bahici, când hainele ajungeau să îi pută insuportabil. Suna la ușa micii garsoniere și începea să se smiorcăie și să îngaime promisiuni pe care nici măcar în acel moment nu le credea. Și – culmea! – funcționau. Era primit, iar și iar, înăuntru.

Oameni slabi și proști!, m-am văzut nevoită să remarc, și nu pentru prima dată.

Cu o seară în urmă mă mândream să constat că avusesem parte de o „masă” bunicică. Totul decursese ca la carte. Cartea teoretică a fraților mei, desigur. Obținut suficiente informații în prealabil? Bifat. Om aflat în pragul disperării și cu o viață dezordonată? Bifat. Locație fără martori? Bifat. Perfect până la ultima picătură de energie și starea euforică lăsată la final. Nu eram convinsă că bețivanul meritase starea de bine pe care i-o făcusem cadou. Speram să se învețe minte și să se întoarcă la nevastă-sa definitiv.

Fără să intenționeze, omul îmi făcuse, la rândul său, un dar. Era meritul lui că descoperisem acest minunat loc, cu mult mai confortabil decât aleile unde obișnuiam să stau la pândă printre tomberoane și mirosuri care îmi rămâneau impregnate în nări ore la rând.

Cu entuziasm venisem în această seară să încep urmărirea unei alte potențiale victime. Fumul înecăcios făcea vizibilitatea greoaie, iar zgomotul... Ah! Perfect! Nici nu le-am pomenit de el celor de-acasă. Voiam să mă conving întâi că flerul meu dă randament maxim, și abia apoi să mă laud.

Așezată într-un colț îndepărtat al barului, încercam să nu atrag atenția. M-am concentrat asupra barmanului. Acesta a tresărit ca după

un fior rece și, fără să-mi arunce măcar o privire, a apucat repede un pahar și l-a umplut cu un lichid arămiu. S-a întors apoi către mine și mi-a oferit băutura.

Mmmm! Space!

Fusese licoarea mea preferată înainte de Inițiere. Destul de tare, dar cu un gust de zahăr ars, caramelizat și puțin înțepător. Sigur că acum nu-i mai simțeam aroma și nici nu mă mai afecta în vreun fel.

Rămăseseră doar înțepăturile pe care le simțeam pe limbă și amintirea. Unui om însă, chiar și unuia cu experiență, 2-3 shoturi i-ar fi dat stingerea, cu siguranță. Mă mai încăpățânam să o consum din când în când, doar ca s-o vomit câteva minute mai târziu. De altfel, nu puteam merge într-un bar și să nu sorb o băutură, dacă tot aveam în plan să păstrez aparențele.

Am întins mâna și am luat paharul, evitând ochii barmanului. Derutat, acesta a clipit des, apoi s-a îndepărtat fără niciun cuvânt. Nu eram maestră în acest gen de control, dar pe omul din fața mea îl testasem și cu o seară înainte. Îmi păruse lipsit de riscuri, cu o minte simplă și ușor de controlat, așa că eram liniștită în privința lui. Scena nu ar fi avut de ce să iasă din limitele unei interacțiuni banale dintre un barman și clientul său. Speram să trec drept un om oarecare, care frecventează acest loc.

Îl simțeam din când în când, însă, cum îndrepta câte o privire dezorientată înspre mine, apoi întorcea capul cu iuțeală. Știam imaginea ce i se înfățișa și puteam să ghicesc ce gândește chiar fără să mă concentrez asupra minții lui.

Vedea chipul unei copile, prea tinere ca să piardă timpul într-un asemenea loc. Am ridicat capul și am contemplat imaginea din peretele de oglindă de dincolo de rafturile cu sticle de băutură așezate frumos în spatele barului. De acolo mă privea, cu ochii mari și verzi, învăluit de o perdea de păr negru și ceva mai lung de umeri, chipul unei adolescente.

Daaa, foarte frumoasă! Arăt ca o puștoaică neocaptă!, am gândit înciudată.

Probabil că avusesem Inițierea prea devreme. Arătam prea tânără. Normal că nimeni nu mă lua în serios.

Mi-am apucat gluga hanoracului și am îndesat-o pe cap, lăsând să-mi iasă din ea doar câteva șuvițe.

Oamenii aveau păreri contrare despre tagma din care făceam parte. Unii ne considerau ființe atrăgătoare, seducătoare și uneori chiar fascinante. Alții se situau la polul opus și se fereau de noi ca de oricare alt animal de pradă. Iar asta, dacă m-ar fi întrebat cineva (și nu, nimeni nu părea interesat să-mi afle părerea), era cea mai potrivită abordare, dat fiind faptul că ne serveau ca unică sursă de hrană.

În realitate, aspectul nu era cu nimic diferit de cel al oamenilor. Sigur că păstram, cei mai mulți dintre noi, avantajele vârstei fragede la care Inițierea ne împietrise pentru tot cursul existenței noastre. Anii ce treceau nu-și lăsau amprenta pe trupurile noastre, nu ne îmbolnăveam și nu mâncam toate prostiile. Îmi aminteam cum, cu ani în urmă, o colegă din școala pe care o frecventasem pentru un timp foarte scurt fusese de părere că Ephialtele sunt seducătoare pentru a le fi ușor să-și ispitească victimele, să le câștige încrederea și să le facă mai receptive.

N-am comentat atunci, căci și așa mă străduiam să mă integrez cât de cât printre tinerii de vârsta mea, dar mi s-a părut o prostie. Ephialtele erau poreclite „Coșmaruri” pe drept cuvânt. Ne hrăneam cu energia umană emanată de frică. Păi, logic nu ar fi fost să arătăm de speriat? Nu ne-ar fi simplificat procesul dacă teama și-ar fi pornit deja reacția asupra creierului uman chiar înainte să fie stimulat de intervenția noastră asupra lui?!

Cât despre seducție... Mulți ani nu strânsesem eu după mine, dar până și cu cei puțini de care mă bucurasem până acum puteam trage concluzia că un chip înghețat la 17 ani (plăcut sau nu, era ceva ce alții sunt în măsură să decidă) nu era suficient pentru a te defini drept seducătoare. Iar eu clar nu mă puteam numi astfel. Nu, în comparație cu cei doi frați ai mei și mai ales cu Dani, sora mai mare. Felix și Marcus lăsau în urmă un număr impresionant de fete înnebunite, suspinând după cea mai mică dovadă de atenție din partea lor. Nu treceau pe stradă fără să sucească măcar câteva capete feminine, iar când ieșeam la cumpărături cu ei, încă nu dădusem peste vreo vânzătoare care să nu-și vânture genele în direcția lor.

Iar despre soră-mea... Păi, nici nu era nevoie să mă întreb ce văd cei din jur când o privesc. Cu ochii de un albastru intens, părul lung și blond, trăsături foarte fine, era mereu în centrul atenției oriunde mergeam împreună. Arăta mereu ca scoasă din cutie. Avea niște idei foarte stricte cu privire la îngrijirea personală și la ținută. Nu îi lipsea nimic. Sau, cel puțin, eu nu îi putusem găsi niciodată vreun cusur. O iubeam enorm, dar, în adâncul ființei mele, îmi recunoșteam uneori puțină invidie.

Pentru că dacă ea se afla în topul aspirațiilor oricărei făpturi feminine, cu mine era cu totul altă poveste. Eu preferasem blugii și hanoracele de când mă știam, părul lăsat pe spate, fără cine știe ce împletituri, și încălțările comode. Eram, după cum Dani nu obosea să îmi tot spună, „propriul ei Coșmar”.

Mi-o declara însă cu multă dragoste, la fel cum avea mereu grijă să-mi amintească absolut cu orice prilej că doar eu, dintre toți patru, am moștenit ochii mamei. Apoi adăuga că nu există în lume alții mai frumoși. Crescusem cu aceste cuvinte și mă hrănisem cu ele, fiind mai importante pentru mine decât aerul pe care îl respiram. Dacă erau adevărate sau născute din afecțiunea fără limită a surorii mele, nu aveam cum să știu. Nu mi-o aminteam deloc pe mama. O pierdusem când eram foarte mică, și faptul că frații mei îmi spuneau mereu că privirea mea aduce cu a ei mă făcea să mă simt specială, mai mult decât orice alt compliment.

Barmanul, preocupat de niște pahare pe care tocmai le spălase și le lustruise, a scăpat unul pe jos, care s-a spart într-o mulțime de cioburi. Zgomotul m-a făcut să ies din tumultul gândurilor și să-mi amintesc de ce venisem, de fapt, în acest loc.

Am privit peste umăr. În tot barul nu erau mai mult de zece persoane, singure sau așezate în grupuri în jurul meselor. Nimeni nu venea aici pentru distracție. Atmosfera era mai degrabă apăsătoare.

În acel moment, ușa s-a deschis și bărbatul din seara trecută s-a ivit în prag.

Tipic! Ai hotărât să-ți arunci șansa pe fereastră, carevasăzică... Hmm... Și te-ai întors în Heaven...

L-am privit scurt, fără ca măcar să depun vreun efort pentru a-mi masca dezgustul.

Bărbatul nici nu a privit în jur. S-a îndreptat direct spre teighea și, nerăbdător, s-a cocoțat pe un scaun. Cu o voce hârâită, a comandat o votcă. În timp ce barmanul pregătea un pahar în care să-i toarne băutura, tipul și-a rotit ochii injectați împrejur, iscodind prin fumul dens. Când m-a remarcat, a ridicat din sprâncene și un zâmbet larg și tâmp i s-a lăbărțat pe față.

Ciudat! E ca și cum m-ar recunoaște. Sunt sigură că l-am făcut să mă uite așeară. Poate că sunt mai nepricepută decât mă credeam.

S-a ridicat încetșor, și-a luat paharul și a pornit ușor legănat spre colțul în care mă așezasem. A luat loc pe scaunul de lângă mine și și-a dres forțat glasul, iar acest lucru l-a făcut să răbufnească în tusea hârâită a unui om obișnuit să fumeze de foarte mulți ani.

Nu am schițat nicio mișcare, mi-am păstrat expresia impenetrabilă. Nu doream să-l încurajez și deja mă irita dovada mergătoare a lipsei mele de performanță în a-i manipula mintea. Speram în continuare să nu mă fi ținut minte. Deși mă râcâia curiozitatea cu privire la curajul său.

Ce naiba o fi având individul ăsta în cap?

— Hei, puicuță, ce faci aici singurică? Nu vrei nițică companie? Io-s Barbu, dar toată lumea-mi zice Bobo... Ce zici? Vrei un pic de Bobo? Ha! Ha! Ha! Te-ai prins? Bobo... Io-s Bobo... Și... Ha! Ha! Ha!

Bărbatul și-a dat capul pe spate într-un râs ce aducea izbitor cu croncănitul unei ciorii. Apoi s-a întors din nou către mine și m-a privit, aplecându-și capul și vârandu-se forțat în câmpul meu vizual. Am continuat să rămân nemișcată și inexpresivă, cu ochii în paharul meu cu Space – încă plin – a cărui margine o mângâiam ușor cu un deget.

— Ești dată naibii, puicuțo! Frumușică foc! Hei! Domnișorico! Cu tine vorbesc! Ți-am spus cum mă cheamă... Acu-i rândul tău, nu?

Foarte încet, mi-am răsucit capul în direcția bărbatului de lângă mine și l-am fixat. Știam cum poate afecta privirea unui Ephialt înainte de a se hrăni, dar de data asta nu aveam de gând să-l protejez deloc de teroarea pe care i-o insuflam. Îmi puteam vedea chipul în căutătura terifiată a zevzecului. Ochii mei verzi păreau de gheață și îl străfulgerau până în adâncul sufletului. Rânjetul larg de pe fața acestuia s-a stins brusc și a împietrit, omul neputând să se uite în altă parte. Îi auzeam inima bubuindu-i în piept, îi vedeam fața albindu-se de spaimă, iar în jurul ochilor căscați într-o grimasă de șoc au început să se vadă cearcăne adânci și închise la culoare. Pe măsură ce conștiința mea pătrundea în mintea slabă a bărbatului, parcurgând cu ușurință drumul știut spre amigdală – centrul său de teroare – acesta se afunda din ce în ce mai mult în întuneric și în disperare. Poate își amintea că mai simțise ceva asemănător, cu o seară în urmă. Avea să constate că experiența putea fi cu mult mai nefastă. Nu doream să-l mai menajez. Voiam să simtă până în cele mai adânci cătune ale ființei lui că e lipsit de speranță, să-i tremure sufletul de frică și de disperare. Poate așa avea să se țină departe de tentații și să-și vadă de nevastă-sa și de familia lui.

Îi condimentam gândurile cu idei dintre cele mai picante: N-o să scape! N-o să se termine niciodată! Nu va mai simți căldură, nici bucurie; nimic altceva în afară de groază, frig și întuneric.

— Destul!

Cuvântul fusese rostit aproape în șoaptă, pe un ton răspicat și plin de autoritate, ca o muștrare făcută unui copil care a întrecut măsura.

Luată prin surprindere, am tresărit puțin și, pentru o secundă, am închis ochii. Am întors capul în direcția din care venise glasul.

Lângă mine, pe un alt scaun din fața barului, stătea relaxat un tânăr. Avea capul întors într-o parte și părea că nu are nicio legătură cu vocea auzită mai devreme. Cu sprâncenele ușor ridicate, i-am studiat postura, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat. Purta o șapcă bej, de sub care îi ieșeau, pe lângă urechi și la spate, câteva șuvițe de păr negru, ușor

ondulat. Era îmbrăcat cu o bluză închisă la culoare, ar fi putut fi chiar neagră, deși la lumina confuză din local nu puteam fi sigură, și o pereche de jeanși albastru-închis. Stătea cu un picior flexat, proptit pe bara de jos a scaunului, și cu celălalt atârnat. Surprinderea inițială a fost înlocuită de o curiozitate din ce în ce mai mare. Nu înțelegeam cum ajunsese așa aproape de mine fără să-l aud. De fapt, nu remarcasem nici când intrase, și eram convinsă că nu fusese printre cei dinăuntru, pentru că îi analizasem deja pe toți.

Era la o întindere de braț depărtare și, cu toate astea, nu-i percepeam amprenta, deși eram conștientă de toți ceilalți oameni din bar. Se afla în fața mea, însă la nivelul conștiinței mele el nu exista. Pentru un Ephialt, ființă în măsură să simtă prezența oamenilor de la distanță, să le identifice conturul, poziția, mișcarea chiar, o asemenea lipsă a percepției nu putea să însemne decât...

Ar putea fi... O, nu! O Umbră? Aici? Rahat! De unde au știut?

Curiozitatea mi-a dispărut tot atât de brusc pe cât m-a zgândărit mai devreme. În locul ei, m-a cuprins teama, pentru că știam prea bine că dacă tânărul ăsta era o Umbră, păi... eram în mare încurcătură!

Pe de altă parte, mă simțeam de-a dreptul frustrată, nefiind obișnuită să fiu atât de grosolan întreruptă și apoi ignorată.

Și cum instinctul de supraviețuire, la mine, tindea să adoarmă în post uneori, am decis să pornesc o conversație prin care să maschez curiozitatea în spatele unei aparente indiferențe.

— M-ai întrerupt, am spus, așteptând reacția băiatului.

S-a întors brusc, fără nicio reținere, cu un rânjel întins pe toată fața. Avea un chip frumos, cu o expresie ușor arogantă. Zâmbetul lui era perfect natural, fără nicio urmă de crispă, dar cumva rece.

M-a analizat din cap până în picioare, apoi a clătinat ușor din cap.

— Ei, haide, nu începuseși încă. Tehnic vorbind, nu poți spune că te-am întrerupt. Ăă... Alis, nu? Așa te cheamă, dacă nu mă-nșel...

A ridicat scurt din sprâncene, iar rânjetul i-a căpătat o notă malefică. Ori poate doar imaginația mea, alimentată de bătaile rapide ale inimii panicate, îi dădea o astfel de interpretare.

Am continuat să-l fixez pentru câteva clipe, căutând să ghicesc în trăsăturile sale dacă este sau nu o Umbră.

— Alis, liniștește-te! Doar n-o să mă reped la tine aici, de față cu toată lumea. Nu vreau decât să avem o discuție. Îmi pare rău că ți-am întrerupt „masa”, dar fii și tu înțelegătoare. Doar nu puteam să te las să-l consumi pe bietul... ăăă... Barbu, nu? Parcă așa-l cheamă.

Să-l consum?! Ce tot îndrugă tipul ăsta?!, am gândit nedumerită.

Umbra asta – sau ce-o fi – îl știa pe bărbat. Asta nu putea să însemne decât o grămadă de probleme pentru mine și ore întregi de teorie din partea fraților mei mai mari. Nu m-am putut abține să nu-mi presez buzele a frustrare. Nici tipului nu i-a scăpat amărăciunea care, probabil, mi se putea citi în voie pe figură.

Trebuia să aflu mai multe!

— M-ai urmărit, am încercat să îmi păstrez vocea calmă și expresia monocordă.

Chipul băiatului s-a înăsprit brusc, și rânjetul i s-a transformat într-un rictus de dezgust.

— Sunteți niște creaturi care trebuie eliminate! Nu puteți fi lăsate nesupravegheate, să împrăștiati groază și panică în toate părțile și să...

S-a oprit, dar ura i-a colorat, pentru încă un moment, trăsăturile. Apoi s-a luminat, iar zâmbetul i-a reapărut fără nicio umbră a repulsiei de mai devreme.

Tipul ăsta ori se bucura de dublă personalitate, ori se străduia prea mult să și-o țină în frâu pe cea reală.

Am deschis gura să-i răspund, dar am închis-o imediat cu un plescăit destul de sonor. O replică acidă îmi venise până pe vârful limbii, dar cum încă nu știam cu ce aveam de-a face, mi s-a părut o idee mai bună să-mi înfrânez pornirea, chiar dacă șocul cuvintelor sale nu l-am putut masca. Dacă o fi ratat plescăitul, cu siguranță felul în care simțeam că mă holbez la el nu avea cum să nu-l observe. Aș fi vrut să pot ridica așa, interesant, dintr-o sprânceană, dar, din păcate, abilitatea îmi era imposibil de adus la stadiul de artă. Ca să nu devin de-a dreptul jalnică – văzându-l cum mă perfora cu intensitatea acelei priviri albastre – am hotărât să nu mai